

ARCÒRD

Beppe Burzio (Pier Paolo Salvaja) giornalista piemontèis e amis

Giòbia 6 ëd fërvé mi i l'hai perdù n'amis. Për mi, che i l'hai conossulo tard, coma diretor d'*Assion Piemontèisa*, sò nòm a l'era Beppe Burzio e mi i lo ciamava mach e sempe parèj, nen Pier Paolo Salvaja.

E a l'é giust arcordelo con ës nòm, përchè a l'era 'l nòm dël diretor ëd cola che i seguito a ciamé l'inissiativa pì amportanta ch'a l'abia avù la lenga piemontèisa ant ij des agn passà: ël giornal che i l'ave an man. Përchè un giornal d'opinion e anformassion an piemontèis, un giornal pòver, ma liber e andipendent e che, dzortut, i peule caté dal giornalé a sia amportant për ëspantié 'l piemontèis pì che mila rëscontr e dëscors i l'hai scrivulo tròp soens, e a l'é nen cost ël moment për arpetlo. I seguiterai a dilo e a scrivilo, përchè i-j' chërdo.

A l'é mach për Beppe che mi i son ëvnu a esse un "piemontesista" e i son an camin a scrive ës tòch. Tut a l'era ancaminà con na mia litra che Beppe a l'avia publicà ant *ël contrapass* ëd november dël

1997 (a smija che a sia passaje un di!). Peuj, a parte da gené dël 1998, Beppe a l'avia ciamame a colaboré a sò giornal (che mi già antlora i ciamava "ël nòst giornal", valadi ëd tuti noi ch'i lo lesoma).

Scrivo an piemontèis am fasìa sudé sangh e Beppe am coregia senza pietà ij boro, e am gavava tute le nòte che mi i butava ant ij mé prim articoj.

Fé un giornal, a l'ha mostrame Beppe, a l'é tuta n'àutra còsa che scrive n'articol sientifich. E a l'é nen pì belfé.

Nò, i j'era nen sempe d'acòrdi con Beppe. A l'era un bastian contrari, e mi i lo son autèrtant. Dì che Beppe a l'era polemich a l'é di pòch. Che tute le vire che a durbia la boca a rieseissa a fesse pì 'd nemis che d'amis a l'é 'dcò vera.

Ma i son nen sigur che, ant ës mond, avèj pì 'd nemis che d'amis a sia peuj na bruta còsa. Miraco a l'é lòn ch'a-i va. Miraco a vanterìa che tuti i fusso pì polemich e pì bastian contrari.

N'amis a l'ha scrivume (e mi i lo arpeto, perchè i son nen bon a scrive mej):

*"Con l'adieu à Beppe nòst pais e nòsta lenga a perdo vaire. Nen mach Monsù Burzio a l'ha travajà a temp pien për nòsta lenga, nen mach a l'ha avù l'intuission che un giornal an piemontèis a deuv parlé pì pòch ch'as peul ëd ... piemontèis. Contut che Beppe Burzio a l'aveissa d'idèje ciàire e satie, e che sò argoment a fusso fin-a agressiv, a possava e a ncoragiava chi ch'a l'aveissa 'd opinion diferente a scrive al giornal, perchè ch'a fusso publicà. A l'é sòn ch'a l'ha frapame la prima vira ch'i l'hai catà **Assion Piemontèisa**, e ch'a l'ha fame aboné".*

Mi i l'avia ancor veddù Beppe, an sò let d'ospidal, saba, ël prim ëd fërvé. Gnanca na sman-a dòp Beppe a l'ha lassane, quatr a gnun. "Rangeve un pòch vojàutri" - an dirà adess.

Nò, sossi it dovè nen fenlo, Beppe.

Mauro Tosco